

De ooggetuige zei dat hij het eigenlijk niet echt had zien gebeuren. Maar hoe kon het anders zijn gegaan? Even na middernacht was een man met een lange groene winterjas een klein betonnen gebouwtje binnengegaan door de enige toegang. Twee mannen in zwarte pakken waren hem gevolgd. Het had even geduurd. Toen waren de twee mannen in zwarte pakken weer naar buiten gekomen.

De man met de groene winterjas was niet meer naar buiten gekomen.

De twee mannen in zwarte pakken waren in stevig tempo naar een rode auto tien meter verderop gelopen en waren ingestapt. Brandweerwagenrood noemde de ooggetuige het. Vuurrood. Vrij nieuw. Een gewone vierdeurs auto, dacht de ooggetuige. Of misschien een vijfdeurs. Of een driedeurs. Maar zeker geen tweedeurs coupé. Een Toyota, dacht de ooggetuige. Of misschien een Honda. Of een Hyundai. Misschien ook wel een Kia.

Maar hoe dan ook, de twee mannen in zwarte pakken waren erin weggereden.

Nog steeds geen enkel teken van leven van de man met de groene winterjas.

Toen stroomde er bloed naar buiten onder de deur van het betonnen bouwwerk door.

De ooggetuige had 911 gebeld.

De county sheriff was komen opdagen en had het verhaal aangehoord. Hij was er goed in mensen snel hun verhaal te laten vertellen terwijl het leek of hij alle tijd van de wereld had. Het was een van zijn vele talenten. Uiteindelijk was de ooggetuige klaar. Toen had de county sheriff een tijdje nagedacht. Hij was sheriff in een deel van het land waar zich achter de donkere horizon in alle richtingen niets dan honderden kilometers leegte uitstreekte. Waar de wegen lange eenzame linten waren.

Hij was sheriff in het land van wegversperringen.

Dus had hij de Highway Patrol gebeld, en daarna had hij een helikopter opgeroepen vanuit de hoofdstad van de staat. Hij had een

dringend opsporingsbevel doen uitgaan voor een felrode auto van buitenlandse makelij met twee mannen in zwarte pakken.

Jack Reacher lifte anderhalf uur lang meer dan honderd kilometer mee met een vrouw in een vuile, grijze bestelwagen. Toen doemden de felle natriumlampen op van een klaverblad en wezen grote pijlen naar het westen en het oosten. De vrouw remde af en zette de bestelwagen stil, Reacher stapte uit, bedankte haar en wuifde haar weer op weg. Zij nam de eerste oprit, naar het westen, naar Denver en Salt Lake City. Hij liep onder het viaduct door en installeerde zich op de oprit naar het oosten, een voet in de berm en de andere op het wegdek. Hij stak zijn duim op, glimlachte en probeerde er vriendelijk uit te zien.

Wat niet erg gemakkelijk was. Reacher was een grote man, een meter zesennegentig, zwaargebouwd, en die nacht zag hij er zoals gewoonlijk een beetje haveloos en onverzorgd uit. Eenzame automobilisten hielden van aangenaam, niet-bedreigend gezelschap en Reacher wist uit jarenlange ervaring dat hij niemands eerste keus was voor aangenaam gezelschap. Te intimiderend. En nu werd zijn handicap nog verergerd door een gebroken neus. Hij had de zaak opgelapt met een stuk zilverkleurige duct tape, wat hem ongetwijfeld nog angstaanjagender maakte. De tape glansde en schitterde ongetwijfeld in het gele licht, maar hij had het gevoel dat hij er baat bij had, dus besloot hij de tape het eerste uur te laten zitten. Als hij dan nog geen lift had gekregen, zou hij erover na gaan denken om het eraf te pellen.

Hij kreeg het eerste uur geen lift. Er was weinig verkeer. Nebraska, bij nacht, in de winter. Het klaverblad waar hij stond was het enige serieuze kruispunt in de wijde omgeving, maar niettemin gingen er minuten voorbij zonder dat er iets gebeurde. Boven op het viaduct stroomde het verkeer redelijk door, maar er leken maar weinig mensen de behoefte te voelen zich daarbij te voegen. Gedurende dat eerste uur kwamen er maar veertig auto's voorbij die afsloegen naar het oosten. Auto's, vrachtwagens, SUV's, verschillende merken, verschillende modellen, verschillende kleuren. Dertig van de veertig stoven voorbij zonder zelfs maar vaart te minderen. Tien bestuurders namen hem op, keken een andere kant op en gaven gas.

Niet ongebruikelijk. Liften was door de jaren heen moeilijker geworden.

Tijd om iets aan zijn kansen te doen.

Hij keerde zich af van de weg en peuterde met een gebroken duimnagel aan de rand van de duct tape op zijn wang. Hij kreeg een centimeter los en greep dat geïmproviseerde lipje met duim en wijsvinger vast. Twee stromingen. Je kon er een flinke ruk aan geven. Je kon voorzichtig verder peuteren. Een misleidende keuze, dacht Reacher. Het deed in beide gevallen pijn. Dus koos hij de gulden middenweg en besloot hij de duct tape er maar wat sneller af te pellen. Op zijn wang viel dat nog wel mee. Over zijn neus was het een heel ander verhaal. Sneden begonnen weer te bloeden, de zwelling werd groter en bewoog, de breuk zelf klikte en knarste.

Op de andere wang viel het ook wel mee.

Hij rolde de bebloede tape op tot een rolletje en stak het in zijn zak. Hij spuugde op zijn vingers en wreef over zijn gezicht. Hij hoorde een helikopter driehonderd meter boven zijn hoofd en zag een krachtig zoeklicht omlaag priemen door de duisternis. Het licht bleef even ergens op rusten, dan ergens anders en schoof weer verder. Hij keerde zich om, zette een voet op het wegdek en stak opnieuw zijn duim op. De helikopter bleef nog een tijdje in de buurt hangen, verloor toen de interesse en daverde weg naar het westen, tot het lawaai was weggestorven in het duister. Het verkeer dat het continent doorkruiste over het viaduct bleef spaarzaam, maar nam niet af. Het verkeer op de weg naar het noorden, en het verkeer naar het zuiden, op weg naar de snelweg, nam wel af. Vrijwel al het verkeer op de noord-zuidweg sloeg af, de snelweg op. Vrijwel geen enkele auto reed onder het viaduct rechtdoor. Reacher hield de moed erin.

Het was een koude nacht, dat voelde goed in zijn gezicht. De kloppende pijn werd verdoofd. Een pick-up met kentekenplaten uit Kansas kwam vanuit het zuiden aanrijden, sloeg af in oostelijke richting en minderde vaart. De bestuurder was een magere, zwarte man, ingepakt in een dikke jas. Misschien deed de verwarming het niet. Hij staarde lang en intens naar Reacher. Hij stopte bijna. Maar niet helemaal. Hij keek de andere kant op en reed verder. Reacher had geld in zijn zak. Als hij maar in Lincoln of Omaha

kon komen, kon hij een bus pakken. Maar hij kon niet in Lincoln of Omaha komen. Niet als hij geen lift kreeg. Tussen twee auto's door stak hij zijn rechterhand onder zijn linkeroksel, om te voorkomen dat zijn hand zou bevriezen. Hij stampte met zijn voeten. De adem die hij uitblies, vormde een wolk om zijn hoofd. Een surveillancewagen van de Highway Patrol schoot voorbij met ingeschakeld zwaailicht, maar zonder sirene. Twee politieagenten in de auto. Ze draaiden hun hoofd niet eens in Reachers richting. Ze keken strak door de voorruit. Verderop was iets aan de hand, misschien.

Nog twee auto's stopten bijna. Een van beide kwam uit zuidelijke richting, de andere uit noordelijke richting, een paar minuten na elkaar. Beide remden af, haperden, stotterden, staarden, gaven weer gas en reden weer verder. *We komen in de buurt*, dacht Reacher. *Duurt niet lang meer*. Misschien hielp het mee dat het zo laat was. Mensen hebben midden in de nacht meer mededogen dan rond het middaguur. 's Nachts autorijden was eigenlijk altijd een beetje bijzonder. Vandaar naar het meenemen van een willekeurige vreemdeling was dan niet meer zo'n grote stap.

Hoopte hij.

Opnieuw werd hij uitgebreid bekeken door een bestuurder, die daarna doorreed.

En nog een keer.

Reacher spugde in zijn handen en streek zijn haar glad.

Hij bleef glimlachen.

Hij bleef optimistisch.

En toen, eindelijk, na drieënnegentig minuten op de oprit, stopte er een auto voor hem.

De auto bleef tien meter voor hem stilstaan. Hij had lokale kentekenplaten, was redelijk groot, Amerikaans en had een donkere kleur. *Een Chevrolet*, dacht Reacher, *waarschijnlijk donkerblauw*,